

„indtil videre“, noget, den ærede Ordfører imidlertid ikke har vidst, forinden jeg for 8 Dage siden meddelte ham denne Skrivelse af 8de Januar. Men det var et Ønske, fremsat i Finansudvalget, en Henstilling til Ministeren, om han ikke nok af Hensyn til en mulig helt ny Lovordning vilde slutte sig til, at slige Bevillinger ikke gaves for et længere Tidsrum end 15 Aar. Og der er den store Forskel, at de Avisprivilegier, der gælde „indtil videre“, ingen Sinde udløbe, saa længe de paagældende ere i Live. Naar Indehaveren er død, har dernæst Hustruen faaet Privilegiet, og vi have nu hørt i Dag, at den ærede Ordførers Ønske er, at, naar Hustruen døde, skulde det, ganske vist imod hvad jeg kunde tænke mig var Udvalgets Ønske, gaa over paa en anden Slægtning. Det skulde altsaa være et Slags Familieje, selv hvor der ikke er direkte Arvinger som i nærværende Tilfælde. Saaledes skulde Bestemmelsen „indtil videre“ være at fortolke. Nu staar der imidlertid i den sidste Koncession, at naar 15 Aar ere gaaet, er Privilegiet udløbet for Bladet „Nordjylland“. Foruden den Adgang til at tage Privilegiet tilbage, der ligger i Udtrykket „indtil videre“, og som hidtil aldrig er bleven benyttet og sandsynligvis ikke normalt vil blive benyttet af de Billighedsgrunde, som den ærede Ordfører udtalte burde være gældende; og som ogsaa jeg mener skulle gøres gældende, og som han efter sin Udtalelse i Dag mener skulle gøres gældende i videre Udstrækning — endog der, hvor der, som i dette Tilfælde, ikke er Livsarvinger, skulde der være Adgang til, naar 15 Aar ere gaaet, at inddrage Privilegiet, og det ogsaa, naar den paagældende Bevillingshaver lever. Det er absolut en Begrænsning af den gældende Praksis, og det er umodsigeligt i Overensstemmelse med et bestemt fra Finansudvalget til mig rettet Ønske. Den ærede Ordfører kan længe nok staa her i Dag og søge at gøre sig lystig over dette og betegne det som noget, der endog skulde betyde en Modstand mod Finansudvalgets Ønske fra min Side. Det er ikke desmindre Tilfældet, at det omvendte har været den eneste Bevæggrund for mig til at fordre denne Begrænsning, at Anmodning derom er stillet til mig af

forskellige Medlemmer af Finansudvalget. Fremdeles staar der i Bevillingen, at ogsaa, hvis der bliver truffet en Ordning ved Lov — hvad der ikke staar noget om i de nuværende øvrige Bevillinger — i Henhold til hvilken vi faa en Statstidende, eller hvorved der finder Forandringer Sted med Hensyn til Avisprivilegier i det hele, er denne Bevilling falden bort. Dette er ogsaa et i Finansudvalget fremsat Ønske. Altsaa, saavel med Hensyn til Varigheden som med Hensyn til Betingelserne for Ophør af Avisprivilegier overhovedet har Ministeriet i dette Tilfælde efterkommet Finansudvalgets Ønske. Og med Hensyn til Afgiftens Størrelse, som dog er det Spørgsmaal, der nærmest angik Finansudvalget, er der ikke præjudiceret noget ved den Afgørelse, som er truffen, idet Ministeren ogsaa vil kunne bringe den Ordning, som senere maatte blive truffen, i Anvendelse for dette særlige Blads Vedkommende. Det er mig derefter ikke ret vel muligt, det tillader jeg mig at sige til den ærede Ordfører, at se, hvorledes jeg i denne Sag, hvad Betingelserne angaar — om hvem der skulde have Privilegiet, er der ikke vekslet et Ord mellem Finansudvalget og mig — kunde være gaaet frem paa en Maade, jeg kunde have troet svarede bedre til Finansudvalgets Ønske, end saaledes som jeg har gjort det. Jeg tilstaar, at det just ikke er meget opmuntrende for Ministeren, naar Finansudvalget ønsker Hensyntagen og Overensstemmelse, at dets Ordfører da ved en Lejlighed som denne, hvor jeg har gjort alt for at tilvejebringe den, skal høre Sarkasmer og saa mange ubehagelige Bemærkninger, som jeg har faaet fra den ærede Ordfører i Dag. Jeg har ikke afbrudt Forhandlingen om denne Sag, jeg er efter min Mening i Forhandling med Finansudvalget om Spørgsmaalet i sin Almindelighed, jeg har ikke, som den ærede Ordfører sagde, taget Privilegiet bort fra nogen, jeg har været nødt til at handle, jeg har ikke kunnet give Privilegiet, efter mit Skøn da, til nogen anden end dem, som have faaet det, jeg har ikke handlet paa egen Haand, uagtet jeg var berettiget til at gøre det; jeg har netop reserveret mig at kunne handle i Overensstemmelse med, hvad jeg eventuelt maatte blive enig med Finansudval-